

Nu te găsesc pe nicaieri

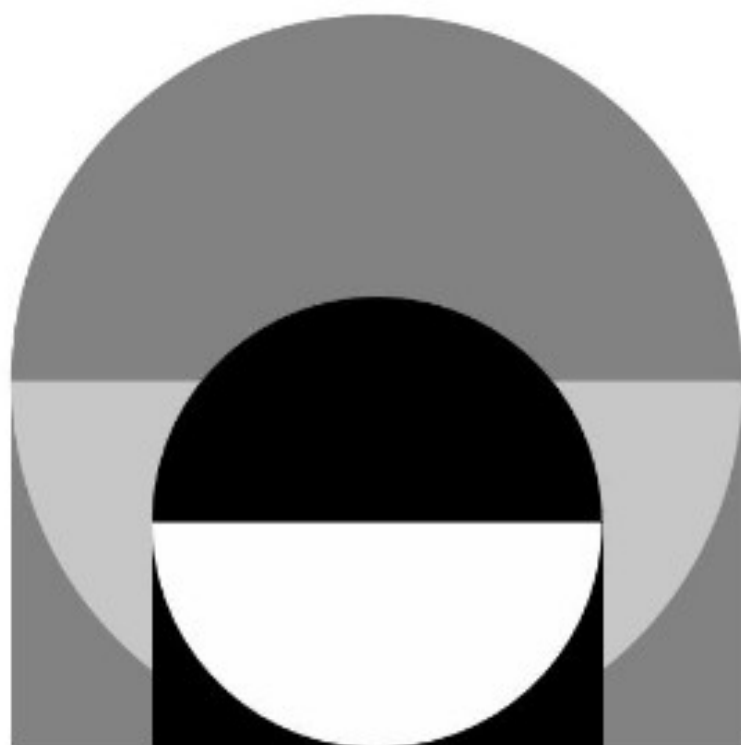

LAURA IONESCU

 Narator

POVEȘTI
REALE,
BINE
SCRISE

Nu te găsesc pe nicaieri

LAURA IONESCU

 Narator

POVEȘTI
REALE,
BINE
SCRISE

cuprins

Cuvânt-înainte

POVEȘTILE SUNT RĂNI, ÎNSĂ SUNT ȘI VINDECARE	11
<i>Dobrogea</i>	15
<i>Muzica</i>	23
<i>Andreea</i>	33
<i>Prima bancă</i>	43
<i>Fata lu' mama</i>	55
<i>Rime</i>	65
<i>Sâni</i>	75
<i>Războaie</i>	83
<i>Vrăjitorii</i>	91
<i>Marea</i>	101
<i>Adolescența</i>	111
<i>Umbre</i>	121

<i>Diagnostic</i>	131
<i>Școala de vară</i>	141
<i>A venit Andreea</i>	149
<i>O zi mai târziu</i>	157
<i>Gura</i>	165
<i>Oameni și oameni</i>	173
<i>Metrou</i>	181
<i>Azi</i>	189
<i>Mulțumiri</i>	195

Cuvânt-înainte

POVEȘTILE SUNT RĂNI, ÎNSĂ SUNT ȘI VINDECARE

În 2019, Laura Ionescu a scris pentru DoR un text despre casa din cartierul bucureștean în care a crescut. Era o casă vagon, lungă și încăpătoare, cu „o grădină-orchestra în care înfloresc toate florile pe rând, de la prima zvâcnitură a primăverii și până la primul strat de zăpadă”. Casa a fost obiect de litigiu și una dintre victoriile mamei Laurei, care s-a luptat aproape un deceniu cu birocrăția retrocedării. În copilărie, Laura nu era atentă la lupta mamei pentru casă. Mai degrabă, pocnea găini, gătea corcodușe și-și puneă întrebări despre pivnița de sub camera din față. Amintirea pivniței e și cea care a generat eseul din 2019, o călătorie în trecutul familiei pe care Laura a făcut-o ca să afle, din dosarele fostei Securități, despre istoria unui străbunic care e posibil să fi torturat acolo tineri simpatizanți comuniști.

Astăzi, casa în care a copilărit Laura nu mai e. Și nu mai e nici mama Laurei.

Însă există această carte, cu poveștile pe care Laura le spune despre cine a fost femeia care a crescut-o și despre legătura care a existat între ele. E și povestea casei acolo, de data asta spusă altfel. „Mama lipsea mult de acasă pentru că trebuia să muncească de două ori mai mult”,

Narrator

11

Nu te gădesc pe nicaieri

scrie Laura. „O dată pentru noi și-o dată pentru că voia să recupereze casa naționalizată din Dămăroaia, ca să ne putem muta acolo, la mamaie. Mie nu-mi păsa de casa aia deloc. Voiam să stau cu ea acum. O așteptam acum. Voiam să vină acum. Copiii sunt egoiști, dar sunt și sinceri cu nevoile lor”.

Laura se simte în largul ei scriind despre trecut. E un spațiu care o atrage cu rănile lui, niște răni care dor, dar despre care crede că pot fi vindecate odată scoase la lumină. E o lecție pe care a învățat-o din familie: dă jos plasturii de pe julturi, ca să ia pielea aer.

„Nu o voiam pe mama într-un viitor, o voiam pe mama prezentă atunci”, scrie Laura despre perioada în care mama se lupta pentru retrocedare. „Am rămas cu sentimentul ăsta, că aș mai fi putut s-o iubesc și că n-am apucat s-o fac cât aș fi vrut, până la capăt. Mama s-a terminat prea repede”.

Această carte e povestea timpului pe care au apucat să-l petreacă împreună, mamă și fiică, dar e și povestea călătoriei pe care o face fiica cea mică, mulți ani mai târziu, ca să descopere o femeie mai complexă decât cum o pricepea în copilărie. Laura știe acum că lupta mamei pentru casă era și o formă de a căuta, la oraș, un loc care să sene cu satul din care venea, un loc în care putea să umble desculță, unde putea lucra cu pământul, unde putea să se odihnească.

Ăsta e cel mai frumos cadou pe care ni-l face Laura: oportunitatea de a face cunoștință cu un adult pe care ea l-a cunoscut mai degrabă doar ca pe o mamă. Dar mama era și ea copil, era și o femeie tânără care la 35 de ani a trecut dintr-un regim politic în altul cum a putut, care făcea contabilitate pentru firme care visau la îmbogățire în tranziție,

Narrator

12

Laura Ionescu

care creștea două fete cărora nu le putea oferi tot ce-și doreau, care s-a luptat cu cancerul în tăcere, care și-a făcut datoria.

E un exercițiu complicat să-ți cunoști mama ca un adult. După ce ani de zile e sursa unică de siguranță, cea care oferă permisiune (dar pe care o poate lua oricând înapoi), cea care te învață despre lume și cum să-ți găsești locul în ea, vine un moment în care îți dai seama tot ce nu știi despre ea și tot ce nu aveai cum să știi, căci mamele și copiii nu vorbesc despre asta.

Laura vorbește despre asta, despre tot ce își amintește și tot ce înțelege azi, într-o serie de texte-scrisori de dragoste pentru mama căreia îi datorează modul în care iubește lumea și oamenii, chiar dacă ei se încăpățânează să nu fie mereu demni de iubirea asta.

„Am vrut s-o recompun din ce îmi aminteam, dar memoria e un labirint, iar eu m-am pierdut în el”, scrie Laura. „Am scris ce-mi aminteam pentru că am vrut să-mi trăiesc durerea până la capăt ca să-mi pot trăi viața până la capăt. Nu aș fi vrut să scriu cartea asta, iar ea și-ar fi dorit să nu scriu niciodată despre ea, sunt sigură. Și-ar fi dorit să fi însemnat mai puțin pentru noi, dar ea a fost *atât de multe*.”

Cartea Laurei e și ea atât de multe și suntem norocoși toți cei care ne vom regăsi mamele în ea. E un mulțumesc și o despărțire. E o rană deschisă și e vindecarea ei. E o întoarcere în trecut, făcută ca să poți privi către viitor.

Cristian Lupșa
Editor DoR (august 2021)

Narrator

13

Nu te gădesc pe niciieri